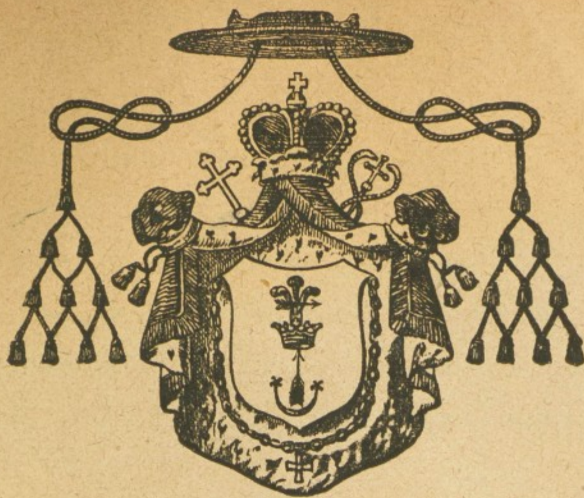

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рôкъ 1889. Выдано 15. Марта. Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 998.

О стылю урядовомъ.

Донесеня урядовѝ або поданя якого нибудь рода отъ Преч. Клира вплываючѝ до Нашой Консисторіи, бываютъ часто вадливѝ чи то зъ взгляду на внѣшну форму, чи на внутренне содержанье.

Що до внѣшнои формы не маютъ часто ніякого „рубрумъ,“ а коли маютъ то такого рода, що потреба прочитати цѣле поданье, абы довѣдатись о его предметѣ. Лучаютъ ся также поданя, на которыхъ всѣ чотыри стороны лучка суть такъ записанѝ, що не маютъ вôльного мѣстця, где бы можна занотовати день которого внесене зостало число канцеляріи Консисторскои и знакъ референта которому придѣлитися мае.

Що до содержаня лучае ся часомъ, що одно поданье содержитъ въ собѣ многѝ рôжнороднѝ предметы або справы, зъ которыхъ кожду инному референтови придѣляти потреба. Поданье того рода мусить прото отъ одного референта до другого по очереди переходити, що не лишь справляе проволоку въ залагодженью но и для манипуляціи канцелярійной съ многими сполучене есть недогодами.

Желаючи злу тому зарадити а передовсѣмъ манипуляцію канцелярійну управильнити и безхосенну писанину референтамъ ощадити, подаемо Преч. Клирови головне руководство до переписованя ся съ Нашою Консисторією а взглядно также и съ мирскими ц. к. властями.

Поданье або донесенье якого нибудь рода писане до Консисторіи, яко до начальной духовной власти Преч. Клира, должно писатися добрымъ а не блѣдымъ чорниломъ на лучку звычайныхъ розмѣрôвъ паперу, согнутого въ цѣлой должинѣ на двѣ рôвнѝ части.

На внѣшной сторонѣ первой подолжнои картки лучка въ той способъ зложеного, пише ся такъ зовиме „рубрумъ“ которого доконечно домагае ся наглядность справъ и манипуляція канцелярійна. Въ внѣшной горѣшной части на вполъ согнутого лучка, лишивши трицалевый отступъ зъ горы вôльный, пише ся адресъ власти, до которой поданье выготовляесь,

въ долѣшной половинѣ пишеся:] кто и въ якой справѣ вноситъ поданье. Власти дае ся ей приналежный тытулъ, вносячій же поданье пише свое имя и назвиско, чинъ и мѣстце замешканя, а въ кôнци высказуе ся предметъ поданя або справу, яку поданье содержитъ. Справа тая именуе ся коротко безъ всякихъ мотивôвъ, которѝ не на „рубрумъ“ но въ самомъ поданю наводятъ ся; коли же залучаютъ ся якіи прилоги, потреба на рубрумъ зазначити число тыхже съ добавкою, чи суть подлинники чи отписы. Ошибочно пишутъ подекуда на „рубрумъ“ слова: „якъ внутръ,“ бо зъ такого никто не ôтгадае, въ якой справѣ подаючій пише, допоки самого поданя не прочитае.

Поданя пересыланѝ почтою, маютъ вкладатися въ куверту, а тую приналежно заадресовати и опечатати. Неумѣстными и до реферованя непридатными суть поданя, на которыхъ адресъ записаный есть тамъ, где реферуватися мае, а то есть привичкою майже половины числа Преч. Деканôвъ.

Поданя урядовѝ до Нашой Консисторіи должнѝ мати на кувертѣ слѣдуючій адресъ:

От Уряда парохіяльного (декан.) гр. кат. въ N.

Число X.

До

Всесвѣтлѣйшой и Высокопреподобной гр. кат. Епископской Консисторіи

въ

Перемышли.

Предметъ стисло урядовый.

Вôльне отъ оплаты.

Такъ само, лишь съ змѣною тытулу пише ся до Еп. Ординаріяту. Написы тіи якоже и число протокола парохіяльного (деканального) суть на кувертѣ потребнѝ зо взгляду на приписы почтовѝ, такъ якъ безъ нихъ потреба бы оплатити почтове.

Способомъ повысше поданымъ, лише съ змѣною тытулу, пише ся рубрумъ и адресъ на кувертѣ, коли поданье вноситъ ся урядово до ц. к. власти мірскои. При томъ наблюдати подобае властивои назвы власти, до которои ся пише, и тытулу ей питомого, выстерегаючи ся употребленя за высокого чи за низкого тытулу отъ того якій ей приналежитъ.

Понеже тытулятура властей такъ духовныхъ якъ и мірскихъ есть знаною, а въ прочѣмъ о томъ предметѣ обширно поучае „Росправа о духовномъ урядовомъ стылю“ Преосв. Епископа Ю. Пелеша, то еи ту не наводимъ.

Примѣчаеся такожь, що рубрумъ потребне есть лишь на поданяхъ до властей настоятельныхъ и высшихъ, бо съ властями однорядными кореспондуе ся за посредствомъ „Одозвы“ котора не мае рубрумъ, а въ одозвѣ або „Дописи“ помѣщае ся тытулятуру и назву власти съ поименованьемъ еи сѣдилища на долѣ по лѣвомь боцѣ первои стороны. Коли же одозву пересылае ся почтою, въ томъ случаю замѣщае ся адресъ такъ, якъ на поданяхъ до властей высшихъ.

Поданье само пишеся во внутрѣ на правой сторонѣ паперу, лишаючи другу половину паперу чистою. На другой сторонѣ первои картки лучка пише ся зновъ на части положеной по правой сторонѣ отъ согнутя, лишаючи другу половину чистою, такимъ образомъ пише ся и на третой сторонѣ лучка. Коли бы поданье не могло за для долгости на третой сторонѣ закôнчитися, то не належитъ письмо продолжати на четвертои на рубрумъ призначенои сторонѣ, но потреба вложити и вшити другій лучокъ и на томже писати якъ попередно.

До Выс. цѣс. кор. Намѣстництва поданье належитъ такожь тôлько на половинѣ ши-

рини паперу писати. До инныхъ властей можна писати на цѣлу широту пôларкуша зъ полишеньемъ порожной части отъ обохъ берегôвъ и значнои части порожного мѣстця ôтъ горы а меншого ôтъ долу. Одозвы пишутъ ся правильно на цѣлу широту съ замѣщеньемъ числа и надписи: „Одозва."

Въ мѣру розличныхъ предметôвъ и причинъ подань до власти настоятельной, маютъ и поданя розличнiи названя: суть они чи то прошенями, чи справозданями (донесенями) зъ уряду або въ слѣдствiе одержаного припорученя, чи знову внесенями, жалобами, доносами, представленями, оправданями и т. п.

Въ каждôмъ однаковожь поданью належитъ писати лишь о одной справѣ, о одномъ предметѣ, въ справахъ розличного седержаня окремiи поданя вносити; изятiя творятъ такiи справозданя якъ примѣромъ о визитацiи деканальной, въ которыхъ списуе ся все, що запримѣчено при осмотрѣ деканальномъ въ якой парохiи. Належитъ при тôмъ кожду справу представити предметово, ясно, основно, вѣрно и на стôлько подробно, щобы не поминути ничого сущного, а при томъ не быти занадто розвлеченымъ, описуючи подробицѣ не належачiи до рѣчи. Потреба затомъ держатися середнои дороги мѣжь за великою звязлостiю с. е. лаконизмомъ а мѣжъ розвлеченостiю. Прошеня и внесеня потреба всегда приналежно умотивовати наводячи всѣ важнiи причины, за увзглядненьемъ прошеня промавляючiи и выказати основность тыхже. Въ той цѣли долучаются до поданя документы и свѣдоцтва, зъ которыхъ кожде буквами або числами означаютъ ся.

Убѣгателѣ о парохiи должнiи въ поданю (окремо на кожду парохiю) выписати точно: 1) день, мѣсяць и рôкъ первого введеня въ духовну службу; 2) дату кождого здѣланого испыта конкурсового и успѣхъ тогожь, если же послѣ двохъ а взглядно одного испыта конкурсового маютъ увольненье отъ тогожь, на одну промоцiю, въ томъ случаю навести дату и число того увôльненя; 3) успѣхъ въ наукахъ богословскихъ и на которомъ всеучилищи получене абсолюторiумъ; 4) кожде душпастырске становище по черзѣ съ примѣчаньемъ лѣтъ и мѣсяцей въ томъ перебутыхъ; 5) можливiи заслуги съ наведеньемъ грамотъ похвальныхъ або поставляючихъ на духовнiи уряды; 6) въ кôнци загальне число лѣтъ службы и причины задля которыхъ о взглядну парохiю убѣгае ся.

Всѣ тiи извѣстiя навести потреба доконечно въ кождомъ окремомъ поданю о парохiи, если на бôльше изъ нихъ въ однôмъ речинци кто подаеся, и до кождого поданя долучитися мае табеля зряча безъ марки стемплевой; прилоги же самiи, отъ которыхъ годѣ робити отписы бо замного бы то грошей стояло, залучаютъ ся лишь до одного поданя, однакже при кождôмъ поданю примѣчае ся где долучено прилоги.

Высше сказанiи извѣстiя суть по той причинѣ при кождôмъ поданю доконче потребнiи, понеже часто лучитися може, що П. Т. Испытователѣ просинодальнiи маючи придѣлену собѣ лишь одну часть парохiй въ одномъ речинци на убѣгательство выставленыхъ, не найшовши мѣжь поданями прилогôвъ которого изъ убѣгателѣвъ, бо тiи въ иншомъ его поданю, придѣленôмъ до другои, третои або четвертои комисiи, находятъ ся, — не мали бы потребныхъ даныхъ до осудженя о здôбности кандидата.

Якъ писатися маютъ поданя о розрѣшеня ôтъ перепонъ сопружескихъ и що въ тыхже высказати потреба, отсылаемъ до Нашои обширнои „Инструкцiи для належитого уложеня прошенiй о диспензы отъ препятствiй сопружескихъ" выданой въ р. 1873 подъ Ч. 6/сопр. до Ч. К. 2716 изъ 1872, котора то „Инструкцiя" кождому Преч. парохiяльному урядови переслaною зôстала; еслибы же гдекуда въ парох. актахъ незнаходилася, то дотычнiи душпастыри о надѣленье нею черезъ деканальный урядъ просити должнiи.

Взываемъ Преч. Клиръ душпастырскiй, щобы речену инструкцiю (якъ въ загалѣ кожде Наше роспоряджене) пильно прочитовалъ и стисло перестерегалъ постановы тоиже въ пода-

няхъ о розрѣшеня отъ перепонъ сопружескихъ. Многй бо душпастыри не наводятъ въ прошеняхъ о розрѣшенье нѣ лѣтъ жениховъ нѣ причинъ каноничныхъ, ниже присылаютъ квоты грошевой, яку лица тіи пôсля стану и маетку свого за розрѣшенье оплатити суть должнй, нѣ другихъ обстоятельствъ н. пр. числа и вѣку дѣтей, если вдовиця желае розрѣшеня, а все то навести потреба. Поданя того рода мусятъ часто звертати ся въ цѣли дополненя, що не лишь побольшае працю Нашой Консисторіи, но и причиняе ся до проволоки въ залагодженю не безъ кривды и невыгоды сторонъ.

Въ случаяхъ коли о розрѣшенье отъ сопр. перепонъ потреба односитися до П. Т. Нунціатуры Апостольской, подобае до прошеня долучити двѣ марки стемплевй по 10 кр. на оплату порторіи, позаякъ въ справахъ приватныхъ ани Еп. Ординаріятъ, ани Апостол. Нунціатура не суть одолжеными поносити выдатки порторіи.

Въ поданяхъ о отпустки за для поратованя здоровя долженъ парохъ поименовати священника хотячого его заступати; сотрудникъ же мае залучити до своего поданя заявленье пароха, що той послѣдный обôйти ся може на часъ безъ помочи сотрудника

Єсли поданье до Консисторіи вноситъ ся въ справѣ уже попередъ трактованой, потреба покликати ся на попередне поданье и навести дату тогожь и число. Коли же вноситъ ся въ слѣдствіе полученого отъ Еп. Консисторіи припорученя, потреба покликати ся на то порученье, навести его число и дату, а съ справозданьемъ своимъ звернути купно и комуникатъ єсли той послѣдный вразъ съ припорученьемъ былъ присланый. На случай єсли припорученье писане было на отворотнои сторонѣ урядового акта „in dorso" то оно вразъ съ комуникатомъ, должно ся звернути.

Вѣдати такожь потреба, що письма власти начальнои до пôдчиненой зовутъ ся роспорядженями, порученями, приказами, а єсли суть отвѣтами на поданья, зовутъ ся рескриптами, рѣшенями. Ошибочно єсть прото писати примѣромъ такъ: „На донесенье В. и Выс. Еп. Консисторіи"... бо донесенье або справозданье называе ся письмомъ пôдвластного до настоятеля, такою же не єсть Консисторія въ отношеню до Преч. Декановъ нѣ пароховъ.

Приличіе домагае ся такожь гдекоторыхъ внѣшныхъ формальностей, именно же: чистого паперу, доброго чорнила, четкого, старанного письма, безъ перечеркання, вышкробання ножемъ, безъ дописокъ по бокахъ и мѣжъ стрôчками и т. п.

Що до внутренои стороны поданя долженъ языкъ быти правильный зъ огляду на малорускую граматыку и складню, сп стерегае ся бо часто и съ сожалѣньемъ, що иикоторй Настоятелѣ деканатôвъ и душпастыри, якъ бы не умѣли або цурали ся своей питомои матерной бесѣды, въ урядовыхъ поданях чи то до духовныхъ, чи мірскихъ Властей, употребляють выражепій и граматыкальныхъ формъ несходныхъ съ духомъ нашого малорускаго языка, изъ чого овстае незрозумѣла и недостойна нашого народного почутя сумѣшка выразовъ изъ языкôвъ и формъ церковныхъ, россійскихъ и польскихъ; тожь урядовй поданя сочиненй въ такъ дивоглядный способъ увзглядняти ся не будутъ. Стыль и способъ представленя рѣчи долженъ быти поважный, безъ ироніи, сарказмôвъ, шутокъ и всякихъ проявôвъ пристрастного и зволнованого ума. Навѣтъ въ жалобахъ, доносахъ и оправданяхъ не должно быти слѣду пристрасти и негодованя. Повага такожь домагае ся поминеня выраженій тривіальныхъ, простацкихъ. Коли же зайде потреба писати о рѣчахъ соромныхъ, высказаныхъ черезъ кого третого, належитъ то здѣлати въ такій способъ, щобы соромныхъ рѣчей не представити въ цѣлой наготѣ, но оглядно дати до пôзнаня о чôмъ была мова.

Перестерегати такожь потреба, щобы въ поданю задержане было приналежне отношенье, въ якомъ остае пишучій до лица або власти, до которои пише, а такожь и отношенье къ якомъ мѣжъ собою находятъ ся власти, о которыхъ въ поданю згадуе. Въ поданяхъ до

лица або власти настоятельной, должно являтися отвѣтне почтеніе. безъ похлѣбства и пониженя; въ письмахъ до лицъ або властей рôвнорядныхъ вѣчливость и чемность.

Коли въ поданю до власти высшой, прійдеся згадати за власть низшу, тамтой пôдчинену, примѣромъ въ поданю до Намѣстництва о Староствѣ, тогды наводитъ ся лишь назву тоижь: „ц. к. Староство,“ безъ тытулу „Достохвальне.“ На оборотъ же, въ поданю до власти низшой на пр. до Старостова, згадуючи за Намѣстництво, пише ся всегда: Высоке ц. к. Намѣстництво.

Въ кôнци примѣчаемъ, що поданя Преч. Священьства отзначатися маютъ въ кождомъ случаю чемностію и духомъ церковнымъ; прото умѣренностію чи то въ высказаню особенно коли о що проситъ ся, чи то въ заявленю своего мнѣнія. Въ прошеняхъ должно выстерегатися всякои самохвальбы, всякого преувеличеня своихъ заслугъ и добрыхъ прикметъ, досить буде вычислити и выразити факты, доказавши тіижь прилогами, а осудъ полишити власти настоятельной.

На случай потребы, по желаню власти, заявленя въ якой справѣ своего мнѣня, здѣлати то потреба хотяй рѣшительно съ наведеньемъ доказôвъ, однакже безъ розвлеченого наведеня правилъ загальныхъ, о которыхъ никто не сомнѣвае ся, и безъ зарозумѣлого поучаня мовъ бы въ выкладѣ зъ катедры. Мнѣнье свое заявляе ся лишь яко мнѣнье, съ додаткомъ „немѣродательне,“ николи яко поученье власти.

Въ представленяхъ супротивъ зарядженямъ власти, противило бы ся скромности а навѣтъ должному почтенію, и былобы образою власти, коли бы вносячій представленье, рѣшенье власти дотычаще его особы, объговорювалъ и объсуджовалъ яко актъ нарочнои несправедливости або гоненя. Єсли вносячій представленье пересвѣдченъ, що власть была ошибочно повѣдомлена и пôдъ влѣяньемъ того повѣдомленья выдаючи се ему невыгôдне рѣшенье, тогды буде достаточно сказати въ представленю, що рѣшенье выдане зôстало вѣроятно въ слѣдствіе ошибочного донесеня, слѣдовательно потреба представити дѣйстный станъ рѣчей и довести его доказами.

Звертаемь на се увагу, що власть настоятельна изъ взгляду на добро Церкви, зарядити часомъ муситъ то, о чôмъ напередъ знае, що дотычному Священникови не буде приятнымъ, хотя мае о томъ Священнику добре мнѣнье и полагае въ нимъ довѣріе. Лучае ся тое передовсемъ при переношеню сотрудникôвъ, при наданю парохамъ сотрудникôвъ съ правомъ управленя и т. п. Благо церкви должно всегда быти рѣшаючимъ въ столкновеню съ добромъ личнымъ. Кромъ наглячой потребы всѣ поданя отъ Прч. Душпастырôвъ должнѝ предкладатися за посредствомъ Прч. деканальныхъ урядôвъ. Тіи послѣдніи повинни не лишь просту здѣлати формальность, якъ то у многихъ, сказати можна нерадивыхъ дѣе ся, що предкладаютъ пôздно и до того еще безъ всякого поясненя або высказаня своего мнѣня, — но яко безпосреднѝ Настоятелѣ содеканального клира должнѝ съ заявленьемъ своего совѣстного, безсторонного мнѣня съ потвердженьемъ сущности рѣчи або съ дополненьемь того, що судятъ быти недостаючимъ въ поданю, тое предложити.

Суть однакже случаѣ, въ которыхъ съ поминеньемъ Преч. Деканôвъ, душпастырскій Клиръ съ Нашою Консисторіею переписоватись може. Именно: а) въ справахъ совѣсти; б) сопружескихъ; в) конкуренційныхъ; г) финансовыхъ, такъ фундаційныхъ якъ и дотаційныхъ но зъ изъятіемъ справъ дотычащихъ продажи або замѣны имѣнія церковного и ерекційного. Тіи послѣднѝ справы потреба вносити всегда посредствомъ уряда деканального, щобы уже съ его мнѣньемъ вплывали до Консисторіи.

Понеже о поданяхъ въ справахъ совѣсти и сопружескихъ была бесѣда повысше, подаемо тутъ подробне руководство дотычно подань въ справахъ финансовыхъ. Случае ся часто, що Священникъ, получившій отъ Консисторіи якій цѣнный ефектъ, пересылае вправдѣ

о томъ донесенье, но не долучае до тогожь потребного реверса, або долучае реверсъ, но не достаточно выполненый, бо не именуе подробно знаменъ полученого цѣнного паперу, не наводитъ жерела изъ которого повсталъ. Пригадуемъ прото, щобы до дотычныхъ донесеній долучати всегда потребный реверсъ (подписку полученя), а при писаню тогожь держатися стисло интимата Консисторского и зъ него выписати все то, що относитъ ся до исторіи походженя и змѣнъ полученого вальора. Кромъ сего потреба кождый реверсъ заосмотрити печатію парохіяльною и пôдписомъ. Кождый реверсъ отсылае ся до Консисторіи съ окремымъ справозданьемъ, въ которомъ потреба покликати ся на даты и числа припорученя консисторского; не добре прото дѣляютъ никоторњ уряды деканальнњ предкладаючи бôльше реверсôвъ въ одномъ лише доносѣ.

Що до подань дотычащихъ фундацій богослужебныхъ або иншихъ фундацій церковныхъ, знати потреба, що отъ кождои фундаціи оплатити ся муситъ належитость законна, такъ званый податокъ переносный (Uebertragungsgebühr) выносячій отъ капитала 10 %; именно же платитъ ся:

отъ	1	злр.	до	20	злр.	включно	податокъ	въ	квотѣ	2	злр.
отъ	20	„	до	40	„	„	„	„	„	4	„
отъ	40	„	до	60	„	„	„	„	„	6	„
отъ	60	„	до	80	„	„	„	„	„	8	„
отъ	80	„	до	100	„	„	„	„	„	10	„
отъ	100	„	до	120	„	„	„	„	„	12	„

и такъ дальше.

Потребно прото звернути на се увагу фундатора або жертводателя и зажадати, щобы до капитала фундаційного додалъ еще тôлько, скôлько пôсля повысшои скалѣ потреба на покрытье правнои належитости отъ тои фундаціи, котору основати намѣряе. До той належитости додати потреба 1 злр. на два стемплѣ по 50 кр. отъ актôвъ фундаційныхъ, и знова другій злр. на оплату посылокъ почтовыхъ. Если отже капиталъ фундаційный выноситъ 200 злр., то на оплату належитости правнои, стемпель и почтове додати потреба 22 злр.

Основателя фундаціи потреба подробно вышытати: а) яке богослуженье хоче основати; б) коли и в) за кого мае отслужитися? Въ справозданю до Еп. Консисторіи потреба тіи всѣ точки подробно навести а заразомъ залучити до подания окреме заявленье безъ стемпля, що парохъ тую фундяцію въ имени своимъ и своихъ наслѣдникôвъ въ душпастырствѣ съ прилученымъ до неи зъобовязаньемъ, (ту належитъ точно описати се зъобовязанье, именно родъ богослуженя, и день его отслуженя) принимае пôдъ тымъ однакже условіемъ, що дохôдъ отъ сеи фундаціи николи не буде пароxови до дотаціи почисленый.

Капиталъ фундаційный вразъ съ квотою, на оплаченье належитости скарбовои на стемплѣ и на почтове потребною, полученњ отъ учредителя, долженъ вразъ съ справозданьемъ и заявленьемъ пароха безпроволочно до Еп. Консисторіи одослатися въ цѣли плодоносного намѣщеня капитала.

Сказано уже повысше, що подания въ справахъ продажи або замѣны имѣня церковного и ерекційного мають вноситися до Консисторіи все черезъ урядъ деканальный. Въ случаяхъ прото, коли иде о продажь або замѣну грунту церковного або ерекційного въ хосень, будь школы, будь цминтаря або дороги публичнои, або о занятіе тогожь пôдъ дорогу желѣзну або зъ иннои якои нибудь причины, мае ся о тôмъ безпроволочно донести Еп. Консисторіи пересылаючи дотычне поданье урядови деканальному, которого рѣчею буде о цѣлой той справѣ свое долучити мнѣнье, именно: чи церковъ або парохія черезъ намѣрену замѣну на имѣню своимъ не понесе якои шкоды або невыгоды.

До подань о споводованье переспраВы конкуренційной залучити потреба всегда вѣрну копію дотычнои ухвалы комитета парохіяльного, такъ якъ безъ того документу не може Еп. Ординаріятъ относитися до ц. к. политичнои власти повѣтовой о заряджене переспраВы. Подання въ дѣлѣ переспраВы конкуренційной пересылае ся впростъ до Еп. Консисторіи, понеже Деканъ дѣйствуе ту доперва при самой переспраВѣ яко заступникъ Еп. Ординаріята, одержавши попередъ письменне припорученье.

При посылкахъ грошевыхъ до Еп. Консисторіи звертаемъ увагу на се, що если залучають ся вразъ грошѣ на вдовичо-сиротиньскій фондъ и на таксы консисторскй або инну яку цѣль, потреба написати два або бôльше (пôсля случаю) окремыхъ донесень пôдъ окремыми числами своего подавчого протокола; всѣ тіи подання вразъ съ загальною квотою грошевою могутъ потомъ въ одной кувертѣ, на одинъ адресъ Консисторіи переслаными быти.

Всѣ прошенья съ прилогами подаваемй урядово до Еп. Ординаріята, тычачй ся внутренныхъ справъ церковныхъ и діецезальныхъ, въ дѣлахъ супружескихъ, совѣсты, выказы свойствъ убѣгателѣвъ о парохіи и пр. неподлягаютъ оплатѣ стемплевой.

Окончаючи на тôмъ предлежаче поученье, взываемъ Всеч. уряды декандльнй и всѣхъ Преч. Душпастырôвъ, щобы стисло придержували ся поданого ту руководства.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 18 Лютого 1889.

Ч. 7. Ч. 1082.

О доносахъ зъ визитацій декальныхъ.

Зъ причины, що до теперь не предложено справозданья зъ визитаціи деканальнои за рôкъ 1888, препоручаесь Преч. урядамъ деканальнымъ речене справозданье безпроволочно сюда предложити.

От Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 25. Лютого 1889.

Ч. 8. Ч. 1342.

О залеглостяхъ въ предплатѣ на Вѣстникъ епарх.

Залягаютъ съ предплатою на Вѣстникъ епархіальный слѣдуючіи Деканаты:

Балигородскій съ сумою	16 злр.				Лѣскій	„	1	„ 50	„
Белзскій	„	10	„ 50	кр.	Любачôвскій	„	3	„ —	„
Бирчаньскій	„	4	„ 50	„	Мокряньскій	„	1	„ 50	„
Бѣцкій	„	14	„ —	„	Мостискій	„	14	„ 50	„
Варяжскій	„	6	„ 50	„	Мушиньскій	„	5	„ 80	„
Добромильскій	„	1	„ 50	„	Перемыскій	„	17	„ —	„
Дукляньскій	„	11	„ —	„	Порохницкій	„	2	„ 50	„
Канчуцкій	„	12	„ —	„	Самборскій	„	26	„ —	„
Комарняньскій	„	4	„ —	„	Сяноцкій	„	15	„ —	„
Куликôвскій	„	4	„ 50	„	Сокальскій	„	6	„ 50	„

Поручаеся выжь поименованымъ Всеч. урядамъ деканальнымъ наведенй належитости по можливой скорости отъ дотычныхъ должникôвъ стягнути и сюда переслати.

Отъ Еп. Консисторіи

Перемышль дня 9. Марта 1889.

ХРОНИКА.

Ч. 730 Въ пропозицію на парохію Зиндранова, дек. Дукляньского принятй: 1. Венгриновичь Антоній, 2. Копыстяньскій Корнилій.

Ч. 1153 До каноничной институціи на парохію Близянка дек. Коросняньского, завозванъ Прислопскій Александеръ, тамошный завѣдатель.

Презенты получили:

Ч. 1081 Туряньскій Михаилъ, на парохію Поляна, дек. Затварницкого.
Ч. 1152 Гамерскій Іоаннъ на парохію Пелня, дек. Сяноцкого.
Ч. 1157 Голіянъ Іоаннъ на парохію Рыботычи, дек. Добромильского.
Ч. 1158 Яремкевичь Александеръ на парохію Боратынъ, дек. Порохницкого.
Ч. 1257 Зубрицкій Михаилъ на парохію Мшанецъ, дек. Жукотыньского.
Ч. 1294 Рудавскій Антоній на парохію Гаѣ, дек. Дрогобыцкого.
Ч. 1306 Поляньскій Володимиръ на парохію Терепча, дек. Сяноцкого.
Ч. 13э3 Осмиловскій Николай на парохію Бѣла, дек. Потелицкого.

Ч. 1206 Чемарникъ Василій парохъ въ Сяноцѣ запрезентованый на парохію Горуцко, дек. Дрогобыцкого, зрезигновалъ зъ тои парохіи, а Еп. Ординаріятъ надалъ згадану парохію Декану Комарняньскому и пароху въ Подôльцяхъ свящ. Володимиру Комарницкому.

Каноничну институцію получили:

Ч. 1378 Смулка Симеонъ, сотрудникъ зъ Каменки лѣсной, на парохію Угрынôвъ, дек. Варяжского.
Ч. 1379 Ковшевичь Михаилъ завѣдатель парохіи Ульвôвокъ, дек. Варяжского, на тую парохію.
Ч. 1417 Волосяньскій Іоаннъ зъ Смôльника на парохію Терло, дек. Старосольского.

Ч. 1339 Нестеровичь Николай, новопоставленый пресвитеръ призначенъ осталъ на приватного сопомочника при пароху въ Бабинѣ, дек. Самборского.

Ч. 1217 Ц. к. Рада школьна краєва розпорядженьемъ зъ дня 19. Лютого 1889 Ч. 861 прислала писемну похвалу для пароха въ Скоморохахъ Михаила Миколаєвича, за ревне и пильне удѣлянье науки религіи въ тамошной школѣ, котору то похвалу доручила Еп. Консисторія згаданому пароху съ заявленьемъ изъ своєй стороны полного узнанія.

Ч. 1289 Выс. ц. к. Правительство розпорядженьемъ зъ дня 28. Лютого 1889 Ч. 13117 призволило на дотацію сопомочника знемощѣлого пароха въ Грôмнѣ, дек. Городжаньского на протягъ одного року.

Ч. 1376 Розпоряджеиьемъ зъ дня 24. Лютого 1889 Ч. 9686 удѣлило бывшому пароху въ Оровомъ дек. Дрогобыцкого, свящ. Ананіи Нагорнячевскому алиментацію денныхъ $52^{1}/_{2}$ кр. почавши отъ 1. Сѣчня 1889.

Презвитератъ дня 3. Марта получили:

Шемердякъ Іоаннъ, укончелый богословъ и Козловскій Корнилій Кириль, Чина св. Василія В.

Переведеніи богослужебніи учрежденія:

Ч. 4853/88 Товарницкого Михаила пароха въ Прусѣку, дек. Сяноцкого, при церкви въ Прусѣку съ капиталомъ 300 злр.

Ч. 1204 При церкви въ Старой Соли съ капиталомъ 200 злр.

Ч. 1205 Кота Левка въ Каровѣ, дек. Угнôвского, при церкви тамже съ капиталомъ 50 злр

Ч. 1146 Чайковской Теклѣ въ Чайковичехъ, дек. Комарняньского при церкви тамже съ капиталомъ 25 зл.

Справы вдовичого Института.

До вдовичо-сиротинского Института Епархіи Перемыской прислали датки слѣдуючіи Священники, которіи Упр. Комисія симъ квитуе подъ Ч. вд. пр. 143 изъ 1889 г.

1) Ч. вдов. прот. 4 изъ 1889 г. Свящ. Іоаннъ Прислопскій, парохъ въ Брунарахъ дек. Мушинского:

а)	до коренного фонда . . .	100 злр.
б)	датокъ за г. 1888 . . .	12 „
в)	6% проволоку	— „ 60 кр.
	Всего	112 зл. 60 кр.

Квоту тую вписано до Ч. Конс. 5520 изъ 1888 г. и до касовой пост. 235 изъ г. 1888.

2) Ч. вд. пр. 5 изъ 1889 г. бл. п. Свящ. Іоаннъ Коровецъ, парохъ въ Мервицѣ, уплатилъ до кор. фонда кв. 50 злр. Записано подъ Ч. Конс. 5547 изъ г. 1888 и до касовой пост. 236 изъ г. 1888.

3) Ч. вд. пр. 12 изъ 1889 г. Прч. Деканъ Ольховецкій прислалъ рочніи датки за г. 1888, отъ:

1)	Свящ. Іоанна Салацкого . .	12 злр.
2)	„ Θеофиля Калужняцкого . .	7 „
3)	„ Северина Турчмановича .	7 „
4)	„ Кароля Левицкого . .	7 „
5)	„ Корнилія Гумецкого . .	7 „
	Всего	40 злр.

Квоту тую сорокъ злр. вписано до Ч. Конс. 5627 изъ 1888 и до пост. кас. 240 изъ г. 1888.

4) Ч. вд. пр. 16. изъ 1889 г. Прч. Деканъ Яслискій прислалъ рочніи датки за г. 1888 отъ 23 священниковъ а именно:

1. Свящ.	Андрей Кочиркевичь	12 злр.		13. Свящ.	Володим. Коростенскій	7 злр.
2. „	Мих. Сливинскій .	7 „		14. „	Емиліянъ Антоневичь	7 „
3. „	Сим. Колодѣй .	7 „		15. „	Владиславъ Бѣрецкій	7 „
4. „	Іоаннъ Венгриновичь	12 „		16. „	Левъ Войтовичь .	7 „
5. „	Іоаннъ Мерена .	7 „		17. „	Іоаннъ Гомза .	7 „
6. „	Романъ Кмицикевичъ	12 „		18. „	Антоній Бескидъ .	12 „
7. „	Іоаннъ Лѣщинскій .	12 „		19. „	Генрикъ Полянскій	7 „
8. „	Іосифъ Копыстянскій	7 „		20. „	Илія Левицкій .	5 „
9. „	Николай Волошиновичь	7 „		21. „	Володим. Чайковскій	7 „
10. „	Даніилъ Котысъ .	12 „		22. „	Василій Волошиновичь	12 „
11. „	Николай Бачинскій	7 „		23. „	Михаилъ Солтысъ .	7 „
12. „	Андрей Дроздовскій	7 „				

Всего отже 194 злр. котору то квоту вписано до Ч. Конс. 11 изъ 1889 г. и до кас. пост. 241 изъ г. 1888.

5) Ч. вд. пр. 17. Всч. Деканъ Яслискій прислалъ залегліи датки отъ трехъ священниковъ, а именно:

1) Свящ. Романъ Кмицикевичь:
 а) до кор. фонда . . . 7 злр.
 б) за г. 1880 дополнительно . 5 „
2) Свящ. Вас. Волошиновичь:
 за гг. 1884, 1885, 1886 и 1887
 дополнительно по 3 злр. . 12 „
3) Свящ. Андрей Дроздовскій:
 до кор. фонда . . . 10 „
 Всего 34 злр.

Датки тіи вписано до Ч. Конс. 12. изъ 1889 г. и до кас. пост. 242 изъ г. 1888.

6) Ч. вд. пр. 18. Свящ. Мартинъ Кишакевичь, пар. въ Яструбичахъ дек. Сокальского зложилъ за г. 1888 роч. датокъ въ кв. 12 злр. — Записано до Ч. Конс. 33 изъ г. 1889 и до кас. пост. 243 изъ г. 1888.

7) Ч. вд. пр. 34. Свящ. Володимиръ Левицкій, пар. въ Нагорцяхъ дек. Куликовского уплатилъ посредствомъ почт. переказа залеглости въ кв. 51 злр. а именно:

 а) за гг. 1870, 1871 и 1872 дополн. по 5 злр. . . . 15 злр.
 б) „ „ 1873, 1874 и 1876 по 12 злр. . . . . 36 „
 Всего 51 злр.

Квоту тую вписано до Ч. Конс. 5633 изъ г. 1888 и до кас. пост. 238 изъ г. 1888.

8) Ч. вд. пр. 36. Прч. Деканъ Балигородскій прислалъ посредствомъ переказа почт. рочніи датки за г. 1888 отъ 11 Священниковъ тогожъ Деканата, а именно:

1. Прч.	Антоній Чайковскій .	12 злр.		7. Свящ.	Іоаннъ Марковъ	1 злр. 75 кр.
2. Свящ.	Мих. Ладыжинскій .	7 „		8. „	Илія Маковей	7 „ — „
3. „	Мих. Ладыжинскій за 1887	7 „		9. „	Іоаннъ Мѣйскій	12 „ — „
4. „	Володим. Рынявецъ .	7 „		10. „	Ѳеод. Костышинъ	7 „ — „
5. „	Юліянъ Вендзиловичь	7 „		11. „	Іерон. Моравскій	7 „ — „
6. „	Василій Охпичь . .	7 „		12. „	Мих. Щирба	7 „ — „

Всего отже 88 злр. 75 кр. — Квоту тую вписано до Ч. Конс. 55 изъ г. 1889. и до кас. пост. 245 изъ г. 1888.

Отъ Упр. Комисіи Института вдôвъ и сирôтъ по священникахъ Еп. Перемыскои.

Касіеръ
М. Копко

Предсѣдатель Института
М. Подолинскій

Секретарь
О. Полянскій

Отвѣты на случаи душпастырскіи:

До **1.** Важность или неважность нашого сопружества есть „questio facti," належитъ протоє зважити и пôднести все, що до сего особенного случаю относится. Не єсть тутъ вправдѣ выключене намѣреніе пароха, отняти сотрудникови власть вѣнчанія въ даномъ случаю а тогды безъ сомнѣня сопружество былобы неважне; однакъ и содержанье єго (пароха) писемной інструкціи, основане вѣроятно на неточномъ выясненю сотрудника и захованье ся єго (пароха) по приѣздѣ до дому указуютъ, що парохъ въ даномъ случаю не малъ намѣренія отняти сотрудникови доперва згадану власть, а тôлько остеречи „неопытного" и завôзвати до оглядности въ справѣ, въ котрой не мôгъ надѣяти ся отъ сотрудника достаточной вѣдомости и певности. Бо если бы парохъ намѣрялъ своею писемною інструкціею отняти сотрудникови безусловну власть вѣнчанія „pro casu" тобы приѣхавши до дому не входилъ съ нимъ въ жаднй дискусіи а постаралъ ся безотволочно о конвалідацію въ мовѣ будучого сопружества.

До **2.** Душпастырь съ всемъ не обтяжитъ своей совѣсти, если тôлько 5 службъ божихъ отправитъ и такъ само малъ бы собѣ поступити т. є. пôсля звычайной таксы число службъ божихъ опредѣлити, єслибы недужный, даючи єму певну суму грошей, не опредѣлилъ числа службъ божихъ. S. Congregatio Concilii 1625; єслибы кто въ тестаментѣ лишилъ певну суму грошей и самъ опредѣлилъ цѣну службъ, однакъ меншу, якъ найменша звычаєва, то має Епископъ власть, зредуковати число службъ пôсля общой мѣсцевой таксы. S. Congregatio Concilii 1697.

Пояснивши можливй тутъ належачй случаи а вертаючи до нашого вопроса, на можливый закидъ, що прецѣ священникъ зъобовязалъ ся. отправити 10 службъ божихъ и долженъ доховати обѣтницю дану умераючому парохіянинови. отповѣдаємъ коротко: non est volitum nec promissum, quod non est cognitum т. є. священникъ не має обовязку літургизати за гроши, котрыхъ не получилъ. Бо чи припустимо, що недужный хотѣлъ священника подôйти, що однакъ при знаныхъ свойствахъ покойного невѣроятне, чи то, що ктось зъ найблисшого оточенія вынялъ зъ куверты що найменше половину грошей, що одно можливе, то ани оденъ ани другій неморальный чинъ, не може составляти основы обовязкôвъ для священника. Инна рѣчъ, що священникъ бувбы обовязаный додержати слова, єслибы обѣцялъ отправити 10 службъ и „за дармо" а то ex fidelitate. чого однакъ не можна застосовати до нашого случаю, бо недужный подаючи гроши, уважалъ тіиже яко единственне титло обовязку священника. Тогды тôлько бульбы обовязаный священникъ и то ex justitia желаєме число службъ божихъ отправити, єслибы а) былъ зналъ кôлько грошей получає, б) єслибы согласилъся за тіиже отправити опредѣлене число службъ божихъ, хотяйбы цѣна поодинокихъ была якъ найменша! S. Congregatio Concilii 1697. Надѣємо ся однакъ. що добрый душпастырь „въ догодномъ часѣ склонитъ ся до прошенія" покойного свого парохіянина, хотяй до того не обовязаный.

До **3.** Въ згаданомъ незвычайномъ але фактычномъ случаю можна было безъ намыслу приняти на службу божу, бо намѣреніе сего рода зъ стороны жидовина можна уважати яко

дѣйствіе надприродной божой благодати а заразомъ яко надпорядочне средство благодатне въ цѣли дальшого освященья, въ которыхъ то случаяхъ и отъ невѣрныхъ на службу божу пріяти и въ ихъ намѣреню лѣтургизати можна. Мае ся однакъ правити а) читану а не спѣвану службу божу б) звычайну дневну службу божу. т. е. безъ жадныхъ додаткôвъ „особенного прошенія“ якъ: ектеній, тропарôвъ, Апостола и Евангелія. S. Congregatio Concilii 1865.

До 4. Парохъ мае слѣдуюче отвѣтити:

а) же згадана вдова хотя була отъ 4 лѣтъ съ покойнымъ мужемъ судово розлучена на основѣ § 120 общой книги законовъ австрійскихъ звязана есть перепоною: tempus luctus отъ котрой потребуе розрѣшенія отъ власти политичной, б) хотя вдова „просвѣщена“ вѣроятно якимто покутнымъ писаремъ не хоче признати ся до взаимной обѣтницѣ звѣнчати ся съ тепе. рѣшнымъ своимъ женихомъ по смерти мужа, то однакъ не ма сомнѣнія, що ей сознаніе есть ложне и обдумане тôлько на тое, щобы по можности прискорити заключеніе супружества и для того розрѣшеніе отъ перепоны каноничной „criminis“ необходиме, о котре до Епископа удати ся належитъ. в) Єсли случайно прелюбодѣяніе нашой вдовы доказане было по случаю судовой розправы о сеперацію, то належитъ удати ся и до краевой политичной власти о розрѣшеніе отъ цивильной перепоны „criminis“: г) що до незаконныхъ дѣтей жениховъ, то пôсля загальной засады дѣти незаконнй „per subsequens parentum suorum matrimonium“ узаконняютъ ся. Законы церкви однакъ становлятъ въ семъ взглядѣ изятіе, що до дѣтей сплодженныхъ въ прелюбодѣяню. Несогласіе тое выровнуе въ части рѣшенье Министеріумъ просвѣты зъ дня 17. Сѣчня 1860 Ч. 673 позваляюче на сей случай записати въ рубрицѣ примѣчанія: Per subsequens matrimonium parentum legitimatur infans quoad effectus civiles (vide librum copulatorum pag. N.) Примѣчае ся однакъ, що если прійде ся крестити дѣтину незаконну, зроджену невѣстою замужною или якою инною невѣстою але съ мужчиною женатымъ, то незаконного отцѣвства не можна вписовати въ книгу метрикальну безъ попередного отнесенія ся до Консисторіи а то на основѣ Надв. декрету зъ г. 1813, на который покликуе ся рѣшенье Министеріумъ внутренныхъ дѣлъ зъ дня 12. Вересня 1868 Ч. 3649.

До 5. Обемъ власти сотрудника въ загалѣ а дотычно вѣнчанія въ особенности не есть опредѣленый загально церковнымъ закономъ но предписами поодинокихъ епархій. Єсли протое сотрудникъ, которого власть есть делегована, получае отъ свого Епископа декретъ „ad generalitatem casuum“ що мѣститъ ся н. пр. въ словахъ: „тайны св. совершати“ то може субделеговати, въ случаю противномъ нѣтъ. Въ Епархіи нашой содержаніе грамоты поставляючой сотрудника такой власти ему не удѣляе, що бôльше ставляе сотрудника въ безусловну зависимость отъ пароха, що до поодинокихъ священнодѣйствій, якъ то слѣдуе изъ словъ „Признача́емъ тебе на Сотрудника душпастырови въ N. щобы Ты . . . . повинуючи ся въ духовныхъ и парохіяльныхъ дѣлахъ своему Настоятелю . . . . Ergo: Єсли сутрудникъ при отъѣздѣ пароха до Львова не получилъ особенной власти субделеговати, то наше супружество есть неважне.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 15. Марта 1889.

Іоаннъ

Епископъ.

Кароль Волошиньскій,

пров. канцлеръ.

Тvпомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.